

Маминото чедо.

(Приказка по В. Поповичъ).

I.

Въ нѣкое си царство имало една прѣгърбена баба. Нѣкога си и тя била млада, лична, богата, домовита и една отъ първитѣ честни гражданки въ града. Нейното милостиво сърдце познавали и почитали и богати, и сиромаси.

Тя имала всичко двѣ чедо — единъ синъ и една дъщеря. Докато билъ живъ мжжъ ѝ, прѣкарвала добрѣ, но като умрѣлъ синъ ѝ, когото тя била разгалила още отъ дѣте, скоро ѝ развалилъ живота. Той не работѣлъ нищо, ами се облѣгалъ на дѣла отъ бащиното си наслѣдство: ялъ, пилъ наготово, додѣто прахосалъ своето. Прахосалъ той своето и почналъ отъ дѣла на майка си и сестра си. Днесъ тѣй, утрѣ тѣй, додѣто опропастилъ и тѣхъ. Тогава забѣгналъ надалечъ, за да дири щастието си.

Горката майка и сестра останали съ праздни ржцѣ, изпаднали въ крайна сиромашия и били принудени да работятъ денемъ и нощемъ чуждо и да се поминуватъ, както могатъ.

Додѣто били здрави, добрѣ-злѣ се поминували. Ала тежката работа ги изнурила. Разболѣла се майката. Добрѣ, че се намирали милостиви хора, които ги навѣстявали и имъ помагали.

Колкото и да били наскърбени и разсипани отъ безчовѣчния синъ, майката пакъ милѣла за него и думала: „Нека баремъ той да бжде честитъ, да добува, та за насъ добъръ е Богъ“ . . .

„Може, казвала майката, може той, като забогатѣ, да се върне и ни прибере“ .